

констатоване протиправне діяння.

Список використаних джерел

1. Раденко Т. В. Основи правознавства / Раденко Т. В., Раденко В. Б., Кравчина І. Б., Лихачова Р. Б. Х.: ФОП Співак В. Л., 2013. 768 с.
2. Петришин О. В. Теорія держави і права: підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О. В. Петришин, С. П. Погребняк, В. С. Смородинський та ін.; за ред. О. В. Петришина. - Х.: Право, 2014. - 368 с.
3. Віхров О.П., Віхрова І.О. Теорія держави і права: курс лекцій: навчальний посібник / О.П. Віхров, І.О. Віхрова. – Чернігів: Десна Поліграф, 2015. – 304 с.
4. Олійник А. Ю. Основи історії і теорії держави та права : навч. посіб. Київ : Центр учбової літератури, 2015. 200 с.

*Кришталь Дарія Сергіївна,
студент Навчально-наукового
інституту № 1 Національної
академії внутрішніх справ*

*Науковий керівник:
Мозоль Наталія Іванівна,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ У ПРАЦЯХ В.В. КОПЕЙЧИКОВА

Сучасний світ практично неможливо уявити без прав та обов'язків людини. Вони виконують для суспільства безліч функцій, серед яких можна виділити: стабільність суспільства, забезпечення справедливості, та багато інших. Усі люди мають права, їх не можливо відібрати чи позбавити прав іншу людину. Права ми отримуємо з самого народження і цим самим стаємо громадянами тієї чи іншої держави. Найголовніше те, що ми- люди, всі ми рівні, а отже, всі ми маємо однакові і рівні права.

На сьогоднішній час правознавці, науковці, вчені, політики, говорять про те, що права людини її честь та гідність перебувають на самій верхівці умовної піраміди з якої будується держава , а нижче знаходиться – держава. Але так було не завжди приблизно років 40 тому, все будувалося зовсім навпаки , спочатку була держава з своїми інтересами, а потім-людина.

Багато правознавців боролися за пріоритетність прав людини, серед усіх вирізняється постать великого правознавця, доктора юридичних наук, професора, академіка Академії правових наук України, заслуженого діяча науки і техніки України. В.В. Копейчикова. Він був активним учасником усіх процесів в державі. Його наукова концепція щодо проблематики захисту прав

людини формувалася в епоху так званого «розвинутого соціалізму» і, звісно,

відповідала духу того часу. Та саме В.В. Копейчиков доклав чимало зусиль для того щоб права людини були на першому місці при побудові держави.

Володимир Володимирович писав чимало статей, які присвячував вирішенню питань, які стосувалися прав і гідності людини.

Свою статтю «Закон, особа, суспільство»[1], яку опублікував в журналі «Радянське право» в 1977 р. У ній академік наголошує: « Радянська людина не відокремлює себе від суспільства, від держави...». З його публікації можна зробити висновок, що людина – лише гвинтик у великому механізмі суспільного ладу, і що її інтереси мають так чи інакше співпадати з інтересами соціуму, у якому вона перебуває.

У 1991 р. академік пише монографію «Народовладдя і особистість» [3], яка стала продовженням захисту прав людини. Він приходить до висновку, що чим вищий розвиток людини, тим організованішим є суспільство. Ця монографія стала джерелом історико-правової спадщини Копейчикова.

Коли Копейчиков розглядав питання, які стосувалися прав людини, то завжди ставив питання: яким чином це рішення буде впливати на долю людини». Він завжди залишався відданим своїм поглядом, стверджував, що дотримання і захист прав людини, найголовніше завдання держави.

Так, питання забезпечення прав і свобод людини та громадянина традиційно перебувають у полі зору як теоретиків права, так і юристів-практиків. Тож багато сучасних науковців пишуть статті, які стосуються прав та свобод людини. Серед сучасних українських вчених, що активно розробляли і розробляють теорію прав людини та громадянина, слід згадати С. В. Ісаковича, С.Л. Лисенкова, В.Ф. Погорілка, В.Ф. Сіренка, А.М. Колодій та ін.

Одним з таких є В.О. Демиденко, який стверджує, що утвердження прав і свобод людини й громадянина, з точки зору головного обов'язку України (ч. 2 ст. 3 Конституції), являє собою діяльність держави, спрямовану на визнання певних можливостей людини, необхідних для її нормального існування й розвитку у конкретно-історичних умовах, об'єктивно зумовлених досягнутим рівнем розвитку суспільства [4].

Також влучно у своїй праці писав А.М. Колодій: «Так, реалізація прав і свобод людини – це форма буття прав і свобод, що зводиться до переведення соціальних благ, які закріплені нормами права, в стан їх можливого і дійсного використання конкретною особою (особами) з метою задоволення своїх різноманітних потреб та інтересів» [5].

За весь період становлення Української держави ми завжди боролися і захищали свої права, адже завжди ми відчували утиски з боку інших держав. Потрібно знати і пам'ятати усіх героїв які віддано обороняли нашу гідність.

Але важливого значення в формування прав людини вклав академік Копейчиков, якого ми повинні знати та пам'ятати та ніколи не забувати.

Варто зазначити, що В.В. Копейчиков відданий своїй Батьківщині, щирий патріот своєї держави, визначний науковець, який вивчав проблеми захисту прав людини ще з 1960-х років, досяг неабияких вершин у своїх працях, які стали правовою спадщиною академіка, адже він завжди був відданий своїм ідеям та принципам, залишитися вірним собі та своїм поглядам-це велика мужність і

надзвичайний талант.

Список використаних джерел

1. Копечиков В. Закон, особа, суспільство // Радянське право. К: Наукова думка, 1977. № 7. С 7-13.
2. Копейчиков В. Права человека: мифы и реальность. К. : Вища шк, 1987. – 87 с.
3. Копейчиков В. Реалізація суб'єктивних прав громадян 1984 №36. С.13-19.
4. Демиденко В.О. Утвердження і забезпечення конституційних прав та свобод людини й громадянина в діяльності міліції : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.02. Київ, 2002. 24 с.
5. Колодій А. М., Олійник А. Ю. Права, свободи та обов'язки людини і громадянина в Україні: підручник. Київ : Всеукраїнська асоціація видавців «Правова єдність», 2008. 305 с.

*Куча Катерина Михайлівна,
курсант Навчально-наукового
інституту № 1 Національної
академії внутрішніх справ*

*Науковий керівник:
Пікуля Тетяна Олександрівна,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Розглядаючи державну політику у сфері освіти як складову загальної політики держави, сутність якої становить сукупність теоретичних ідей, цілей і завдань, практичних заходів розвитку освіти [1, с. 10], сучасні дослідники відзначають, що сьогодні держава відіграє визначальну роль у розвитку освіти – властивими їй методами (правовими, адміністративними, економічними та ін.) [3, с. 4]. Зокрема, дослідник Є. Красняков наголошує на тому, що держава формує та реалізує освітню політику, ініціює процеси модернізації галузі, окреслює основні принципи, цілі та завдання її реформування [4, с. 70]. Такої ж думки дотримується й Р. Валєєв – аналізуючи гарантії права на освіту, дослідник підкреслює, що найоб'ємнішою гарантією реалізації освітніх прав є держава, її органи та діяльність [5, с. 109]. Відповідно, державну політику у галузі вищої освіти Р. Валєєв визначає як цілеспрямовану діяльність державних органів щодо забезпечення права кожного на освіту, що досягається завдяки забезпеченню функціонування та розвитку освітньої системи [5, с. 109].

Вихідними для формування державної освітньої політики є Конституція